

hodiny do 5 hodin odpoledne, do kteréž doby také podatelna jest otevřena.

Pro obor samosprávy v Čechách není předpisu, dle kterého se dny poštovní dopravy nepočítají do lhůty, jako tomu jest ku př. pro úřady politické dle zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. Lze proto jen takové podání pokládati za včasné, které došlo u příslušného úřadu nejpozději posledního dne lhůty před uplynutím hodin úředních.

Není sporu o tom, že usnesení osk v P. z 9. října 1922 bylo st-li doručeno dne 16. října 1922 a že lhůta k podání odvolání končila dnem 30. října 1922. Není dále sporné, že st-l podal odvolání s adresou osk na poštu v H. C. dne 30. října 1922 a že odvolání to došlo téhož dne do P. a bylo téhož dne doručeno okr. tajemníkovi v jeho soukromém bytě a sice po uplynutí hodin úředních.

Stížnost z toho dovozuje, že odvolání došlo na správné místo podací ve lhůtě zákonné, poněvadž okr. tajemník jest plnou mocí u poštovního úřadu v P. uloženou pravoplatně zmocněn na neobmezenou dobu až do odvolání, aby přijímal všechny poštou došlé zásilky pro zastupitelský okres p-cký a jeho úřady. Že pak žal. úřad tuto okolnost nevyšetřil, pokládá stížnost za podstatnou vadu řízení.

Při tom stížnost přehlíží, že nař. rozhodnutí odmítá odvolání st-lovo jako opožděné netoliko z důvodu, že nedošlo do podatelny osk, byvši dodáno do soukromého bytu okresního úředníka, nýbrž též z toho důvodu, že to vše se stalo dne 30. října 1922, tedy v poslední den lhůty, a ž po uplynutí hodin úředních. Tuto okolnost stížnost nijak nepotírá, takže musí býti pokládána za nespornou.

Dojde-li však opravný prostředek k úřadu v poslední den lhůty po úředních hodinách pro podatelnu stanovených, dlužno naň hleděti jako na spis po uplynutí lhůty došlý, a protože — jak výše vyloženo, ke včasnosti opravného prostředku jest dbáti jak dodržení lhůty, tak i správného místa podacího a chybí-li jedno z obého, není opravný prostředek podán včas, není při nedostatku jedné z těchto náležitostí zapotřebí se obíratí otázkou, zda snad druhá byla splněna.

V daném případě jest tedy odvolání st-lovo posledního dne lhůty po uplynutí hodin úředních došlé pokládati za opožděné bez zřetele k tomu, bylo-li podáno do podatelny úřadu nebo do bytu úředníka a beze zřetele k tomu, byl-li či nebyl úředník ten k jeho přijetí oprávněn.

Vzhledem k tomu bylo bez významu vyšetřovati dosah zmocnění okr. tajemníka z poštovního plnomocenství a nelze v opomenutí takového šetření spatřiti podstatnou vadu řízení.

Z těch úvah neshledal nss v nař. rozhodnutí nezákonnost, ani vadnosti řízení, na jehož základě bylo vydáno a zamítl stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 3822.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Diety z důvodu vedení dvojí domácnosti podle odst. II. D 2 usnesení min. rady ze 27. července 1920 nepřísluší státnímu zaměstnanci, který není nucen žiti a také nežije úplně mimo pravidelnou svoji domácnost.

(Nález ze dne 27. června 1924 č. 11.674).

V ě c: Dr. J. H. v Bratislavě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o diety.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: — — —

Podle usnesení min. rady z 27. července 1920 přísluší ženatým státním zaměstnancům na Slovensku jak při původním jmenování, tak při pozdějším případném přeložení z moci úřední diety stanovené pro exponované zaměstnance, nemohou-li se pro úředně zjištěný nedostatek bytů do nového působiště nebo do místa poblíže se nalézajícího a normálně přístupného přestěhovati.

Není sporu o tom, že st-1 jest ženat, že jeho rodina dosud bydlí v Trnavě, a že st-1 pro nedostatek bytů domácnost svoji do Bratislavy přestěhovati nemohl. Není sporu konečně ani o tom, že st-1 v kritické době do Bratislavy do úřadu dojížděl a ke svoji rodině do Trnavy se vracel.

St-1 namítá jen, že město Trnava nelze v poměru k Bratislavě považovati za město poblíže se nalézající a normálně přístupné, ježto jest 47 km vzdáleno, a i kdyby st-1 denně do Trnavy jezdil, že má nárok na diety proto, že je nucen v Bratislavě snídati a obědvati, a ježto na něm nemůže býti žádáno, aby denně ztrávil 4 hodiny ve vlaku a vydán byl trampotám s cestou spojeným.

Diety, na něž st-1 dle odst. II. D 2 usnesení min. rady z 27. července 1920 činí nárok, jsou, jak z úvodní věty odst. II. D usnesení toho plyne, v podstatě »odškodným« a sice »odškodným« za výlohy, které ženatému státnímu zaměstnanci se zařízenou domácností vcházejí tím, že příkázán jsa službou k určitému úřadu, nemůže podstatné složky životní (byt, stravu, prádlo) v rámci svojí domácnosti opatřovati a je tedy nucen žíti a také skutečně žije úplně mimo pravidelnou svojí domácnost. Dojížděl-li však st-1 denně od svojí rodiny do úřadu, nežil mimo pravidelnou domácnost a není zmíněný předpoklad na poskytování diet splněn, třebaže jednotlivé potřeby opatřoval mimo svojí domácnost. Pak ovšem jest zcela nerozhodné, zda město Trnavu lze pokládati za místo »poblíže« Bratislavy se nalézající a »normálně přístupné«, kdyžtž st-1 v kritické době skutečně odtud do úřadu dojížděl. Odpadá proto i otázka st-lem nadhozená, zda poskytnutí volného traťového lístku lze pokládati za ekvivalent diet či nikoliv.

Jeví se proto stížnost bezdůvodnou a bylo ji jako takovou zamítnouti.

Č. 3823.

Dávka z přírůstku hodnoty: * Do kategorie § 4 dávk. řádu z r. 1920 ve smyslu § 7, odst. 4 tohoto řádu nenáleží převod, který byl dle dřívějšího řádu dávkou postížen, třeba by byl podle § 4 dávk. řádu z r. 1920 od dávky osvobozen.

(Nález ze dne 27. června 1924 č. 11.869).

V ě c: R. a M. P. v Jugoslavii proti zemskému výboru v Brně (zem. taj. Dr. Frt. Híkl) o dávku z přírůstku hodnoty.